

דברות קודש

מאט
ב"ק מרדן אדמו"ר שליט"א

פרק עקב

באסṭαι

©

כל הזכויות שמורות
ל'אינוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קה' קדשות פינחס' באסתאן
רדו' נעם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לרجل שמהוה
או לעילוי נשמות
ניתן לשלווח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM
058-325-4668

יעזוב וסדר:
א.ו.ש. אשדוד
0527627127

פרק ו' ואתחנן שבת נחמו תשפ"א

שולחן הטהור ליל שבת קודש

והנה בפרשتن אנו קוראים הפסוק
אתה הראת לדעת כי ה' הוא
האלוהים אין עוד מלבדו (דברים ד' לה
לו). וסימנא מילחאה היא שבשבת הוה
קוראים את הפסוק הוה.

ובדי לבוא אל כוונת דברינו אספר
מעשה שאمنם ידוע הוא לכל
אבל דבר בעתו מה טוב. ועוד תועלת
בסיפור מעשה זה להוציא המוסר
הascal מזה הספר. וכן היה מעשה.

בערב יום הקדוש לפניות בוקר ישב
בבית המדרש החסיד ר' שמאול שהיה מוחשכבים בעיירה
סאוסף, ולפתחו נכנס יהודי לבייהם"ד
עם ידיעה מסעירה, וככה סיפר, בעיירה
הסמוכה ישב יהודי עם כל משפחתו
בצינוק של הפריז בగל אי תשולם
החווב של השכירות, הפריז מאיים
שאם עד הערב לא יביאו לו עשרה
אלפים רובל הוא יוציא את כל
הmeshpachah להרינה.

ליל שבת קודש הדין הוא יום חמישה
עשר באב. בספר חז"ק הרב מלובלי ז"ע
מובא שהרה"ק הרב מלובלי ז"ע אמר
שחמשה עשר באב הוא ארבעים
יום קודם כ"ה אליל, וכן חמישה עשר
בשבט הוא ארבעים יום קודם כ"ה
אדר, היינו פלוגנתא דרבי איליעור ורבי
יהושע (ר"ה י' - יא), דרבי איליעור אומר
בתשרי נברא העולם ורבי יהושע אומר
בנין נברא העולם, ואמר האריז"ל
далו ואלו דברי אלוקים חיים, וכי
יום הנ"ל הם כנגד צורת הולך, והיינו
שחמשה עשר באב הוא הכנה בראש
השנה.

ובספר נתני גבריאל (צח טו כ) מביא
מספר שעיר יששכר ש' חמישה
עשר באב' עולה מכון מבני כתיבה
וחתימה טובה. נמצא שבשבת קודש
זה שהוא יום חמישה עשר באב מתחילה
להתנווץ האור הגודל של הימים
הנוראים.

שלא בנסיבות כאלו, בנסיבות היחידים ששתה ר' שמואל משקה שرف היו בעותם שמחה או בעילוי נשמה וגם או הוא שתה בכום קמנה, אך לשותה כמוות גדרלה כ"כ בנת אחת זו משימה בלתי אפשרית, אבל מנגד חשב על מצוקת המשפחה, שבבוד שעות ספורות עומדת עליהם האיום של הפרין על הוצאה להריגנה, החליט ר' שמואל שהות שיש כאן עניין של הצלה נפשו, שמוסטל עליו חוב לפועל במסירות נפש בעניין זו, لكن נעה להם בחוב.

מיד עם הסכמתו של ר' שמואל להצעתם, הגישו לו כド מלא על גדרתו עם משקה 'וודקא' משובחת. כל יושבי 'שענק' עמדו על גרגיהם לראות האם אכן יצליח ר' שמואל לשותה את כל הגוף בלגימה אחת, ר' שמואל התחיל לשותה, ועל אף הקושי שתה עוד ועוד, עד שהצליח לשותה כל הגוף בלגימה אחת. הליצנים ב'שענק' כולם הריעו לו במחיה כפים, והעיבו לו כמו שהבטיחו שלושת אלפיים רובל, אבל עדין היה חסר לסכום הנדרש לפדרון שכויים ששת אלפיים רובל, ר' שמואל שהיה כבר באפיקת הכוחות, וכברט לאחר שתהיית כド מלא של 'וודקא', בכל זאת עם הרצון העו לקיים המצווה עד גמורה,

ר' שמואל ששמע ידיעה זו, החשב לעצמו שאם הקב"ה הביא ידיעה זו לאוניו, א"כ יש לו חוב מפה מצוה הבא לידי על תחמיונה לעסוק במצבה נעלה זו של פרידון שכויים. מיד החל לנויים כספ' בשבי המשפה האומללה, אבל אחרי כמה וכמה שעות שהוא הסתובב בין כל הבתים לגויים כספ' בשבי מזוהה גדרלה זו, התקשף בקופה סך הכל של אלף רובל, סכום שהוא רחוק מאוד מהיעד הצריך לו לפזר את המשפחה.

באיין ברירה החליט ר' שמואל לעשות מעשה, ולהיכנס ל'שענק' (בית מרוח) המקומי ולנסות לנויים כספ' מהיושבים שם, כਮון היהודים שיושבים ב'שענק' בערב יום כיפור, הם וחוקים מאד מקומות מצוות, אבל בלילה ברירה כשהמצואה של המשפחה עומדת נגד עינוי נbens ל'שענק' והתחליל לנויים כספ', היושבים ב'שענק' התנפלו על המציאה שנפלה לידם, היהודי שאוסף זקרה שהגיעה ל'שענק', חמדו לazon והחליפו לעשות מןנו לעג וקלם, נגשו הם לר' שמואל והציעו לו שלושת אלפיים רובל, אם הוא ישחה כド מלא של משקה שرف בלגימה אחת. ר' שמואל כיהודי מזור מעם לא היה רגיל בשתיית ה'וודקא', ובוודאי

על הספסל ונפל לשינה עמוקה. אחרי שגמרו תפילת מעריב ושיר היהוד, בית המדרש היה עדין מלא מפה לפה עם המתפללים שאמרו תהילים.

פתחות קם ר' שמואל ממוקומו וברוך לא דרך הנגע להבימה, דפק על הבימה ובכל ריש גדור התחל למכור 'אתה הראת', מה שמוכרים בדרך כלל בלילה שמחת תורה, ר' שמואל מכרי עשר אלף רובל 'אתה הראת'. הנגנים מיד ניגשו אליו כדי להורידו מהבימה, לא רצוי ששיכור יפריע לתפילות בלילה שהוא כל כך קדוש כמו ליל יום כיפורים, מיד נעמד הרה"ק ר' משה ליב סאוסובער ז"ע על מוקומו וצוה לנגנים לעזוב אותו, ואמר ר' משה ליב סאוסובער, כל התכליות של הימים הנוראים הוא להגע לדרגה של 'אתה הראת לדעת כי ה' הוא אלוקים אין עוד מלבדו', ר' שמואל עם המצווה הנדרולה שעשה בחורוף נפש, הגען כבר לדרגה זו כבר בלילה יום הכיפורים.

כאשר אמרנו שיום חמisha עשר באב הוא ההתחלת וראשית לימים הנוראים הבעל"ט, א"כ שפיר קרין בשבת זה את הפסקה של אתה הראת וכו', שהוא התכליות של הימים הנוראים.

התאמץ בעז וביקש מושבי ה'שען' להשלים מה שהסר מוסכם הנדרש לשחרר המשפחה האומלה.

יושבי ה'שען' שראו איך מעשה לצון שלהם הצליח, נענו לו בחוב, ואמרו, תשחה עוד כד מלא ותקבל עוד שלושת אלפיים רובל, ר' שמואל שהיה כבר על סף אפיקת הכוחות, לא ידע איך יהיה לו הכוחות לשחות עוד כד, והתפלל להשיית שיתן לו כוחות ממשמים כדי שיוכל להציל המשפחה. וכך חזר הסיפור על עצמו עוד פעם ועוד פעם, ובכל שני הפעם הנוספים עלה בידי ר' שמואל לשחות את הcad עד תום, וכך היה לר' שמואל עשרה אלפיים רובל, מיד רץ לעיירה הסמוכה והעביר לפrix עשרה אלפיים רובל וshoreר את המשפחה ממאסם.

omid עבר כי פנה يوم, רץ הביתה לבוש הקטול, ורץ לבית המדרש לחפילת 'כל נdry', כשנכנס לבית המדרש, אוית הריח העוז של ה'וורקא' שיצא מפיו של ר' שמואל היו יכולים להריח בכל בית המדרש, וכולם הבינו בו ברחמנות, מה קרה לר' שמואל שבערב يوم הקדוש שתה 'וודקה' לשכוותו. מיד נרדם ר' שמואל

ונראה לי לומר עוד בביאור הפסוק נחמו נחמו עמי יאמר אלוקיכם, בהקדים דברי האור החיים הכה על הפסוק (דברים ד ד) ואתם הדבקים בה' אלוקיכם. ומכאן שם על פי מה שכתב רמב"ם (הלו יסוד התורה ו ב-ג) זול ו ז' שמות הם הוי'ה וכוי' כל המוחך אפילו אותן אחת מז' שמות אלו לocket, כל הנטפל לה' מלפניו מותר למוחקו וכוי' מלאחריו בגון ד' של אלוקיך 'בם' של אלוקיכם אינם נמחקים, והרי הם כשאר אותן אותיות של שם, שהשם מקדשם ע"ב.

והוא מה שנתקוו לנוր להם במאמר הדבקים בה', פירוש ולפי שם זה המיחד שם הוי'ה אין אותן נדבקת ונסמכת לו מלאחריו אלא מלפניו בגון לה' בה' כה' ואותיות אלו אין בהם קדושה ומותר למוחקם, ואם כן תהיה דביקות ישראל בה' ברוך זה שאיןaines כבדיקות האותיות של לפניינו, אלא אותיות שהן קדושים כשאר האותיות אלוקיכם פירוש דביקות וזה שאתה דביקים בה' אינה כבדיקות האותיות של לפניינו, אלא אותיות שהן מלאחריו שהם 'בם' של אלוקיכם שהן קדושים כשאר האותיות של השם, עכ"ד.

ויש לומר שזה כוונת הפסוק נחמו נחמו עמי יאמר אלוקיכם, שכונת הפסוק הוא שהנחמה הוא

בהתורה, נחמו נחמו עמי יאמר אלוקיכם (ישעה ט א). בסה"ק קדושת לוי כתוב שבעת ישישראל עושים רצונו של מקום נקרא אלוקינו, כי בוה אנו מורים שהוא אלוקינו. וזה פירוש הפסוק (טהילים ט ז) יברכנו אלוקים אלוקינו, פירוש שהבורא יתברך יברכנו שיהא נקרא אלוקינו. והוא אמר הנביא שנחמו נחמו, ובמה, לזה אמר הכתוב שיאמר אלוקיכם.

וזיני הרה"ק רבינו הערשלע מלימקה זי"ע (שימוא דהילולא דילה היה בום השישי) מפרש בספרו אך פרי תבואה את הפסוק נחמו נחמו עמי יאמר אלוקיכם, וכדי להבין דבריו נגידים דברי רשי"ז על הפסוק (דברים ו ז) שמע ישראל ה' אלוקינו ה' אחד, ה' שהוא אלוקינו עתה ולא אלוקי האומות, הוא עדת להיות ה' אחד שני' (צפנה ג ט) כי או אהפוך אל עמים שפה ברורה לקרוא כולם בשם ה', ונאמר (וכירה ד ט) ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד.

ובתרב רבינו הערשלע מלימקה שזה כוונת הכתוב נחמו נחמו עמי יאמר אלוקיכם, שוראי ותגלת כבוד מלכותו ית"ש, והוא ה' למלך על כל הארץ (שם), ולא יאמרו עוד אלוקינו כמו שביאור רשי"ג הנ"ל.

שהדביקות בה' יהיה באופן כמו 'כמ' יעוזר הש"ת שנוכה לכתיבת וחתימת טובה, ונזכה לראות בנהמת ציון ובבנין ירושלים ביתא גוא"ץ בב"א.

קידושא רבא בцеפרא דשבתא

שמחתה הבר מצוה להבchor יהושע העשיל נ"ז
בן ידידנו הר"ר שלמה גלבטוך הי"ז

שזה גדול העניין להכנים לעול תורה
ומצוות בארץ ישראל, כדי לקבל א' ארץ ישראל דיגע' יציר טוב (יציר טוב של ארץ ישראל).

היום הוא לא רק הבר מצוה של הבchor החתן יהושע העשיל נ"ז, כי לכל כל ישראל יש בר מצוה היום, בקבלת התורה והמצוות בסיני, במעמד קבלת התורה בפרשתו.

בפרשתן, רק השמר לך ושרם נפשך
מאדר פן תשכח את
הדברים אשר ראו עיניך ופן יסورو
מלבקך כל ימי חייך והודעתם לבניך
ולבני בניך, יום אשר עמדת לפני יהוה
אליהיך בחרב וגוי (דברים ד ט).

ב"ק אאי ז מורה זי"ע היה רגיל לומר
בשם הרה"ג רבי אברהם
קלמנוביץ זצ"ל ראש ישיבת מיר,
ששאל למה התורה חווורת ומוחירה
בכמה לשונות של אורה בענין זה,
וביאר דטבע האדם שאינו מכיר

חתן הבר מצוה הגע מאורה"ב במיוחד
בשביל הבר מצוה. גם זוקני ב"ק
אדמו"ר הוזקן זי"ע, בשקרב יום הבר
מצוה של בנו ב"ק אאי ז מורה זי"ע
נסע עם כל המשפחה לארץ ישראל,
על אף הקשיים בהםם ההם.

בענין לעשות בר מצוה בארץ ישראל
נראה לומר על פי מה שאמרו
חו"ל (אבות דרכיו נתן ט, וזה ח"א יח,
זהר ח"ב צח, א), משעה שארדים נולד
ועודشيخו לגיל מצוות יש בו יציר
הרע, ומשעהشيخו לגיל מצוות נכנים
בו גם יציר הטוב, ויש לומר לפיו זה

שהוא ניצל בغال נהיגתו הטובה, או בغال שיש לו רכב טוב שעוצר מיד וכדו, והוא חושב השבונות רבים מבל' לזכור מהנים שעשה לו הקב"ה.

ואמר הרב קלמנוביץ כי מעמד הר סיני היה בחינה של מעלה דרך הטבע, ולכון חזורת ומஹירה התורה שלא ישכח הנשים שראו במעמד הר סיני, בידיעו שטבע האדם לשכוח הנם בכלל עניין שהוא מעלה דרך הטבע.

איתא בסה"ק מאור עינים (תרומה) שבחר בר מצוה מקבל הארה גROLAH עד מאד ביום הבר מצוה, והוא בבחינה של טumo וראו כי טוב ה, ואחרי הבר מצוה הוא נופל מדרגה זו, כדי שישיג בכוחות עצמו את כל המדרגות.

ובכן אנו אומרים היום להבהיר הבר מצוה רק השמר לך ושרר נפשך maar פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך וכן יסورو מלובך כל ימי חייך וגנו, שעליו לזכור כל חיי המועד הבר מצוה שהיא לו היום בבית המדרש הווה, שהרי הגע במיוחד מארה"ב

בניסים, וכשרואה נס, למרות שמיד אחר הנס אי אפשר להכחיש את גודל הנס, אחר זמן מה יש לו כבר הסבר על פי דרך הטבע, שאינו רוצה להאמין שאורע לו נס שהוא מכיון לטבע.

הרabb קלמנוביץ אמר זאת לבני השואה הנוראה שהוא היה עד לה, אחד מן הראשונים שנכנסו למחנות ההשמדה מיד לאחר השואה, אחרי שנכנסו צבאות האמריקאים לשחרר את השבויים, הבינו כולם שהוא שנשארו בחיים וניצלו מיד הרשעים ימ"ש היה רק בדרך נס, אבל לאחר זמן התחלו להמציא טעמים למה הם נשארו בחיים על פי דרך הטבע, והתחלו לומר שהסיבה שניצלו מפני שפעם הצלicho לחטוף עוד פרוסת לחם וכדו, וכך המעיטו את הנס.

ב"ק אא"ז מו"ר זי"ע היה אומר משל בענין זה גם בזמנינו, אדם נהוג ברכבו וברגע האחרון ניצל מהתאונת דרכיהם, למרות שמייד אחורי שהוא ניצל, הוא מודה להקב"ה על שעשה לו נס, אך אחר זמן מה הוא מתחילה לחשוב

כאשר אמרנו כי בשבת הוה הוא הבר מצויה של כל עם ישראל.

יעוזר השית' שהבהיר הבר מצויה יהושע העשיל נ"ז יזכה לעלות במשפט הקל בתורה ועובדת ויראת שמים, יזכה אביו ואמו וכל המשפחה לרשות ממנה ומכל יוצ'ח רוב נתת ותענוג רקדושה, עדי נזכה לביאת גוא"ץ בב"א.

לאرض ישראל להבר מצויה, ועליו לזכור לכל החיים ההארות ומדרגות שהוא זוכה ומקבל היום.

הרה"ג רבינו שלמה אשכנזי שליט"א רגיל להזכיר כבר מצויה, שככל המשתתפים קענען זיך מיט כאפ'ן (יכולים להתעללה יהוד) עם הבוחר הבר מצויה, לקבל קצת מההארות שבחור הבר מצויה מקבל באותו יום, ובפרט

רעוֹא דָרְעִין

הקב"ה ומחנה דיל' בנאה לכותל הראשון, אברהם בנאה לכותל ב', יצחק בנאה לכותל ג', יעקב בנאה לכותל ד', ומשה בנאה לנג. והקשה הרה"ק מהרי"ם מבוליא ז"ע, מה הכוונה הקב"ה ומחנה דיל', וכי הקב"ה צרך למחנה שיעזרו בה. ותוڑן דאותא דהשם של בנין הוא מספר מחנ"ה, והוא רק אמר הקב"ה ומחנה דיל', כונתו להשם 'מחנה'.

ואמר הרה"ק מהר"א מבוליא כי על פי דבריו מבוארים דברי הגמרא בפומחים (פה), לא אברהם שכתוב בו 'הר', שנאמר (בראשית כב ז) אשר יאמור

ואתחנן אל ה' בעת החוא לאמר (דברים ג כ). ואיתא במדרשי רבי א ז' שימושה התפלל תקט"ז הפלות מנין ואתחנן'.

שבשבוע הבא"ט ביום כ"א מנחם אב יהול יומא דהילולא קדישא של הרה"ק מהר"א מבוליא ז"ע. ואזכור דבר תורה שאמר הרה"ק מבוליא להגאון רבינו אלחנן ווסרמן הי"ד בביור דברי המדרש הנ"ל שימושה ובינו התפלל תקט"ז הפלות, וביאר על פי מה דאיתא בספרי קבלה דמקdash של מעלה מכון נגד מקדש של מטה, מקדש של מעלה מואן בנאה,

אברהם ויצחק, וע"י עבודתו השיג עוד בחינה של השם מהנה ובנה כותל דילוי, וכמו בן משה על דרך זה.

וכמו שמצוינו שהתקט"ו תפלות שכוחם השתמש משה רבינו לבנות הגג קשורים לעניין התפילה, כמו כן השמות שהשתמשו בהם יצחק ויוסף בן יהוירם לעניין התפילה, כדיਆה בגמרא (ברכות כו:) יצחק תיקן תפילת מנוחה, שנאמר בראשית כד ס) ויציא יצחק לשוח בשדה לפונה ערבית, ואין שיחה אלא תפילה, שנאמר (תהלים קב א) תפלה לעני כי עטף ולפנוי ה' ישפך שיחו, יעקב תיקון תפילת ערבית, שנאמר (בראשית כה יא) ויפגע במקומות וילן שם, ואין פניה אלא תפילה, שנאמר (רומחו ז ט) אתה אל תתפלל بعد העם הזה ועל תשאبعدם רנה ותפלה ולא תפגע بي. [בחמישך הפרשה שם כתיב (בראשית כה ט) ויקרא את שם המקום ההוא בית אל (שם כה ט) שמשם למד הגמרא שיעקב שקראו 'בית'].

עוד בפרשתן, ואבתת את ה' אלוקך בכל לבך ובכל נפשך ובכל מאדרך (דברים ו ה). וכותב הבעל הטורים שם) ואhabת, אותיות האבות. בכל לבך, כאברהם שנאמר בו (נהמיה ט ח) וממצאת את לבבו. ובכל נפשך,

היום בהר ה' יראה. ולא ביצחק שכותוב בו 'שרה', שנאמר (שם כד סג) ויצא יצחק לשוח בשדה. אלא ביעקב שקראו 'ביה' שנאמר ויקרא את שם המקום ההוא בית אל (שם כה ט). וצריך ביאור למה קרא כל אחד בשם זה ודוקא.

אמנם לפי שכל אחד הוסיף לכותל שבנוו עוד מספר 'מחנה', רק אברהם קראו הר לפי שהיה צרייך בעמים מחנה, והר עם הכלול הוא בעמים מחנה, ושרה היה צרייך שלושה בעמים מחנה, ובית הוא ארבע בעמים מחנה, ומה ש היה צרייך חמישה בעמים מחנה, ומשה היה צרייך חמישה בעמים מחנה, ותקט"ו הוא חמישה בעמים מחנה.

ונראה להוסיף ולברר דבריהם אלו, שאברהם כשבנה הכלול דילוי השתמש עם הכלוח של השם מהנה וע"י עבודתו השיג עוד בחינה של השם מהנה ובנה כותל דילוי, וכן יצחק כשבנה הכלול דילוי השתמש עם הכלוח של השם מהנה וגם עם כוח של השם מהנה שהשיג אברהם אבייו, וע"י עבודתו השיג עוד בחינה של השם מהנה ובנה כותל דילוי, וכמו כן יעקב כשבנה הכלול דילוי השתמש עם הכלוח של השם מהנה וגם עם הכלוחות של השם מהנה שהשיגו

אמנם אהבת ה' של יצחק ויעקב היה הן מכוח האבות, דהיינו אהבת ה' של יצחק היה מכוח אהבת ה' של אברהם אביו, ואהבת ה' של יעקב היה מכוח של אהבת ה' של אברהם ויצחק, והסבירו הם מכוחות עצמם עוד בחינה של אהבת ה'. והינו דכתיב אלוקין, שבל אחד בפני עצמו היה ראוי שיתיחד שם אלוקותם עליון, בדרכיו האור החיים הנ"ל.

ענין אהבת ה' הוא דברים שבלב, כלשון הכתוב ואהבת את ה' אלוקין בכל לבך, אמם כדי להגיע לאהבה בלבד, צריך להיות מקודם ידיעה למוח על העיליה לאהבה, ואהבה הלו נמשכת מהמוח עד עמקי הלב, ושם הוא מתבטאת באהבה מרגשי לבו.

דעת הוא ענין של חיבור כמ"ש (בראשית ד א) והאדם ידע את חוה אשתו. כדי שהאדם יוכל להגיע לאהבת ה' צריך קודם כל דעת כדאמרן, ודעת זו מתבטאת גם בענין חיבור, שהמחבר המוח והלב עד שמנגע ולאהבת את ה' אלוקין בכל לבך.

אהבה זו הוא בבחינת (דברים ד לט) יודעת היום והשבת אל לבך. כדי להגיע לבחינה זו צריכים עבודה הרבה, ורבים הם שיש להם ידיעה

כיצחק שמסר נפשו להקב"ה. ובכל מארך, ביעקב דכתיב ביה (בראשית כה כב) וכל אשר תתן לי עשר עשרנו לך.

ובאור החיים ה' (שם) כתוב שעל ידי אהבת ה' ישיג מדינה זו שיהיה ה' מזחדר שמו עליו ביהוד, כדרך אמרו (בראשית כ"ה י"ג) אלוקי אברהם אלוקי יצחק. ופירוש שכל אחד ראוי בפני עצמו שיתיחד שם אלוקותם עליון, ותמצא שאברהם ביאר בו הכתוב שהיה אהוב ה' (ישע"י מא ח) ורע אברהם אהובי, וכמו כן רמז הכתוב כאן שכל שאחוב ה' יקרא ה' אלוקו ביהוד.

ביוור דבריו הקדושים הם, שבפסקוק שמע ישראל (דברים ו ד) כתיב ה' אלוקינו שהוא לשון רבים, ובפסקוק ואהבת כתיב ה' אלוקין הוא לשון יהוד, ועל ידי אהבת ה' ישיג מדינה זו, שיהיה ה' מיחד שמו עליו ביהוד.

ואפשר לומר לפי דבריהם רכל הכוח של עם ישראל שיש לנו השנה בענין אהבת ה', עניין זה בא לנו מכוח האבות, וכל אחד מהאבות זכו לבחינה של אהבת ה', אברהם זכה לאהבת ה', וענין זו מרווחו במאה שכתב בכל לבך, יצחק זכה לאהבת ה', והוא מרווחו באמרו בכל נפשך, ובכל מארך מרומו שייעקב זכה לאהבת ה'.

לא שרתה שכינה במקום אחר, ובין כתפיו שכן - בוגבה ארציו היה בית המקדש בניו אלא שנמוך כ"ג אמה מעין עיטם ושם היה דעתו של דוד לבנותו כדאיתא בשיחיתת קדשים (ובחומר נד:), אמר ר' נחתי ביה פורתא משום דכתיב ובין כתפיו שכן אין לך נאה בשור יותר מכתפיו. הרי אנו רואים גם ברש"י שם שבית המקדש קשור לצואר, כמו שהוא מפרש בין כתפיו. והנה הצואר של האדם הוא המחבר בין המוח להלב, ובזמן שבית המקדש היה קיים, הקדושה של הבית המקדש השפיע בחינה של ידעת היום והשבת אל לבך, להוציא מכוון אל הפה, מהמוח אל הלב. ומהנחרב בית מקדשינו דרوش עבודה רבה כדי להגע לבחינה זו.

בכל יום אנו אומרים שלוש פעמים בתפילת עליינו הפסוק ידעת היום והשבת אל לבך כי ה' הוא האלוקים בשםינו ממועל ועל הארץ מתחת אין עוד.

וחהיד"א בספרו מחזק ברכה (או"ה קלב ב) כתוב בשם תשובות רבנו האן גאון כתוב יד ארוכה, שיזושע בן נון תיקן את תפילה עליינו לשבח לאחר שהנהיל הארץ לישראל. ובספר

רחבה, אבל אינם מצלחים להוציא הדברים מכוח אל הפועל. העבודה הדרושה מהעובד השם האמתי הוא להוציאו הדברים מכוח אל הפועל, מהמוח אל הלב, ממחשبة למעשה.

איתא במדרש (שה"ש רבה ד) במנגד דור צוארך זה בית המקדש עי"ש (וכ"ה בותה"ק ויגש ר"ט), וכן מצינו בדברי רש"י (בראשית מה ד) על הפסוק ויפל על צוארי בנימין אחיו ויבך ובנימן בכיה על צואריו, וכתב רש"י, וופל על צוארי בנימין אחיו ויבך - על שני מקדשות שעתידין להיות בחלקו של בנימין וסופן ליחרב, ובנימין בכיה על צואריו - על משכן שילה שעתיד להיות בחלקו של יוסף וסופו ליחרב.

ענין זה אנו רואים עוד בדברי רש"י (דברים לג ב) על הפסוק לבנימן אמר ידיד ה' ישכן לבטה עליו חפה עליו כל היום ובין כתפיו שכן, וכתב רש"י לפי שברכת לוי בעבודת הקרבנות ושל בנימין בבניין בית המקדש בחלקו, סמכוון זה לזה, וסמרק יוסף אחרו שאף הוא משכן שילה היה בניו בחלקו שנאמר (תהלים עח ט) וימאמ באלה יוסף לך הקרים בנימין לישוף. חופה עליו כל היום - לעולם משנבחרה ירושלים

לומר השיעור אמרו לו הבחורים שכבר אוחזים דף אחרי זה, ודperf והתחיל שיעור בדף הבא, וזה היה הגאנוט שלו. ממה שלמדתי אצל לא זכור לי הרבה, ואפשר אם תשאלו אם אותן על איזה חידוש בלומדרות שאמר לא היה לי מענה בפי, אבל זכור לי היבט כמה אמרות נאות שאמר. פעם נגשתי עמו בשחותו בבודפשטן, וריבר איתי על החשיבות של תפילה עליינו לשבח, שאמנם בכל יום אנו אומרים אותו בסוף התפילה, והרבה אנשים אומרים אותו עם רגל אחד מחוץ לביה"ב, ולא מתייחסים אל התפילה הזאת בחסיבות הרואיה לה. אבל צרכים לזכור שבראש השנה ויום הכיפורים תפילה זו היא מהתפלות החשובות שאומרים אותו באמצעות תפילה נוספת, וכך גם בכל יום צרכים להתייחס לתפילה עליינו ביחס הרואוי והנכון.

חשיבות של תפילה זו בתפלות של הימים הנוראים שהם ימים של מלכות הוא בדברי השבח שוכינו לכروع להשתחוות להודות ולעבור לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שאין בוצא בו בשם ממעל ועל הארץ מתהה, בניגוד לאומות העולם המשתחווים להבל ולרייך ומתרפלים אל אל לא יושיע.

חרדים מצין שתפילת עליינו נאמרה בעת הקפת חומות יריחו, ובספר סדר היום נאמר שיוהושע אמרו שבע פעמים ישר והפרק בשעת הפלת חומות יריחו וכך נפלו שבעת החומות של יריחו.

עוד כתוב בספר מוחיק ברכה (ש), שאחר החורבן תיקון רבוי יהונן בן זכאי לומר עליינו לשבח בכל יום.

ונראה לומר שככל זמן שבית המקדש היה קיים היה קדושת הבית משפע שהיה חיבור בין המוח להלב, שיוכל האדם להוציא מכוח אל הפועל, מהמוח אל הלב. ולאחריו חורבן הבית שכבר לא היה כוח זו, תיקון רבוי יהונן בן זכאי לומר עליינו לשבח בכל יום, ובזה נאמר וידעת היום והשבת אל לבך, כדי להשריש בחינה זו של החיבור בין המוח להלב.

וברוני בשנות בחרותי כಚובתי ללימוד אצל הגאון רבי אליהו בער ואקטפיגל שליט"א, היה תקופה של"ע היה לו ילד חולה שהיה מאושפז בבית הרפואה בבודפשטן, ולאחר זמן חlek זה הילד לעולמו ר"ל, היישיבה הותה ממוקמת בעיר 'סאט פאלסבערג' וזה מרחוב נסעה מבודפשטן בערך חמיש שעות, וברוני שהוא הגיע פעמיים מבודפשטן ונכנס מיד לשיעור, וכשהתחיל

זה מה שאנו אומרים תפילה זו בסוף התפילה, שכל ومن שאנו נמצאים בבית המדרש אנו יודעים שיש מלך מלכי המלכים הקדש ברוך הוא, אנו בבחינת שם ממעל, אבל ברגע שאנו עוזבים את כותלי בית המדרש ונכנסים לתוך העולם הזה שהוא בבחינת הארץ מתחת, צריכים להתפלל שנזכר כי ה' הוא האלקים בשם ממעל ועל הארץ מתחת.

ובמו שאמרנו, ידיעת הוא מלשון חיבור, שנדרע לחבר המלכות שמיים גם על הבחינה של הארץ מתחת. ולזה אנו מקידמים ואומרים וידעת היום והשכבה אל לבך, שבמוה הכל יודעים כי ה' הוא האלקים גם על הארץ מתחת, אבל צריכים שהיה הבחנת אל לבך, להוציא הדברים מכוחם אל הפועל, מהਮוח אל הלב, כי ה' הוא האלקים בשם ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד.

יעזר הש"ת שנoba לכתיבה וחתימה טובה, נחמת ציון ובניין ירושלים, עדי נוכה להויה ה' למלך על כל הארץ, בביאת גוא"ץ בב"א.

פסוק זו של וידעת היום והשכבה אל לבך כי ה' הוא האלקים בשם ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד, הוא היסוד שעלה יסדו התפילה החשובה علينا לשכבה. אנו קוראים תמיד פסוק זו בתקופה של ימי בין הימים שבה אנו מבטאים שאנו מליצים הקב"ה בשם ממעל ועל הארץ מתחת, בין בימים כתיקונם שהם בבחינת בשם ממעל, וגם בימי בין הימים שהם בבחינת הארץ מתחת.

זבור לי מימי לדותי איך שעוררו לציבור בעניין זה, והוא אומרים שיש כאלו שחובשים שכשעוביירים ה/טהאל' (בקתה שהיה פעם, שבנו גוכם המם להשתמשה בככיש וז) בדרך לחופש, מוסרים שם השלחן ערוך. היינו שחובשים שרידי השלחן ערוך אינם שייכים בימי בין הימים.

ולבן קוראים פסוק זו דרייא בתקופה זו לומר שאנו מליצים הקב"ה בשם ממעל ועל הארץ מתחת בין בימים כתיקונם שהם בבחינת בשם ממעל, וגם בימי בין הימים שהם בבחינת הארץ מתחת.

ניצוצי אורה מתווך סעודת מלאוה מלכה
בשילוב מעמד חלוקת פרסים לתלמידי ישיבת בין הומנינים

חזות, שאו אנו אמורים בחפירלת שמונה עשרה תפילה נחם, וכבה אנו אמורים כי אתה ה' באש הצתה ובаш אתה עתיד לבנותה, כאמור (וכרייה ב ט) ואני אהיה לה נאם ה' חומרת אש סביב ולכבוד אהיה בתוכה.

וביאר שהנהמה מניעה באש, באש הצתה ובארתו אש אהה עתוד לבנותה, שירד הבית המקדש אש מן השמים. ובזה ביאר הפסוק בשיר השירים (שם ב ה) סמכוני באשיותו רפדווי בחפוחים כי חולת אהבה אני, והביא מהמפרשים שהלשון באשיותו, כוונתו על שתי האישים, באש הצתה ובash אתה עתיד לבנותה.

והנה נתתי אל לבי כי בפרשת השבוע מזכרת פעמיים רכובת חיכת איש, כתיב (דברים ד י-ב) ותקרבון ותעמדון תחת החר והחר בער באש עד לב השמים חשך ענן וערפל. וידבר ה' אליכם מתווך האש וגנו. עוד כתיב (שם פסוק ט) ונשمرתם מאד לנפשתיכם כי לא רואיתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם בחורב מתווך האש. עוד כתיב (שם פסוק כד) כי ה' אלוקך אש אכלה הוא וגנו.

היום היה יום חמישה עשר באב, וידוע מאמר חז"ל (הענית לא. ב"ב קכא): שמיום ט"ו באב מי שמוסיף בלימוד התורה יוסיף לו ה' יתרברך חיים על חייו. ומפרש הרשbam (שם בכא בתרא) שמטמ"ז באב ואילך דמוסיף מן הלילה על היום לשנות, יוסיף ימים, כדכתיב (רכרים ל כ) כי הוא חייך, וכתייב (משל ג ב) כי אורך ימים וشنנות חיים ושלום יוסיפו לך, שמתוך שהללוות מאריכין והימים מתקצרין צרייך לעסוק בלימודו גם בלילה.

מה מאד הומן חואם שאנו מהתאמפים בעת לחוקת מלגנות לבחורים, היקרים על לימודם בישיבת בין הומנינים, שכל עצם קוימו של ישיבת בין הומנינים בניו על היסוד שמוסיפים על הרגיל בלימוד התורה, שלא רק בזמן הלימודים לומדים, אלא מוסיפים שגם בימי בין הומנינם ובין הסדרדים לומדים תורה.

שמעתי בשבוע שיחה מש"ב המשפייע הרה"ג רבוי אהרן ויינברג שליט"א, על עניין נחמת ציון, ותמצית דבריו היה על עניין הנחמה שכבר מתחילה בעצם יום תשעה באב אחריו

לומר לך כי זאת נחמתה בעניי כי אמרתך חייתני (תהלים קיט ג), שהتورה היא הנחמה של כלל ישראל. כמו כן אמרנו שענין האש שקשר לעניין הנחמה, כדאמרן באש הצתה ובאש אתה עתיד לבנותה. עיקר עניין האש שמצויר בפרשנותו, הוא האש של מעמד קבלת התורה, כמו שאמרנו יש לומר שהאש של נחמה הוא האש של קבלת התורה.

א"כ ראייתם בפרשנים על שיר השירים על הפסוק סמכוינו באשיותו וגנו, שכונתו על שני האישים, אחד של תורה שבכתב ואחד של תורה שבבעל פה, הרי אנו רואים שהנחמה של כלל ישראל היא התורה הקדושה.

ולבן מה טוב שהחטא פנו כאן כעת למעמד כבוד התורה כי זה הנחמה של עם ישראל ביום הלווי, ותקווית שמעמיד זה יתן כח לבחרים החשובים להוסיף חול בלימודם בימי בין הומנו.

יעוזר הש"ת שיוכו הבחרים היקרים לעלות מעלה מעלה להגביר חילום בלמוד התורה ושנוגה לכתיבנה וחתימה טובה, בנחמת ציון ובנון ירושלים עדי נועה לביאת גוא"ץ בב"א

עוד כתיב (שם פסוק ל) השמע עם קול אלקיים מדבר מתוך האש אשר שמעת אתה ויוחי. והוא חלק מהקריאה שקוראים בעם יום השעה באב. עוד כתיב בקריאה של השעה באב (שם פסוק ל) מן השמים השמייע את קלו ליסך ועל הארץ הראך את אשו הנוראה ודבריו שמעת מתוך האש. עוד כתיב (שם ה ד-ה) פנים בפנים דבר ה' עמכם בהר מתוך האש. אני עמד בין ה' וביניכם בעת ההוא להניד לכם את דבר ה' כי יראו מפני האש ולא עלייתם בהר לאמר. עוד כתיב (שם פסוק ט-כ) את הדברים האלה דבר ה' אל כל קהלכם בהר מתוך האש וגנו. וייחי כשמעכם את הקול מתוך החשך וההר עבר באש ותקרבון אליו כל ראשי שבטים ווקניכם. ותאמרו ה' הנה הראננו ה' אלקיים את בבדו ואת גדרלו ואת קלו שמענו מתוך האש היום הויה ראיינו כי ידבר אלקיים את האדם וחוי. ועתה למה נמות כי האכלנו האש הגדלה הזאת אם יספיקו אנחנו לשמע את קול ה' אלקיים עוד ומתרנו, כי מי כלبشر אשר שמע קול אלקיים חיים מדבר מתוך האש לנו ויוחי.

ונראה לומר בחקדם מה שהוויה כ"ק אא"ז מ"ר ז"ע רגיל לומר שקוראים העשרה דברות בשבת נחמו,

חלק מההוצאות הגלילן נדבת
ידידנו הר"ד יהודה פרײַמֶן הי"ז
לדגל שמחת נישואי בתו עב"ג
בשעטו"מ למזל טוב
יהי רצון שיזכו לבנות בית נאמן בישראל,
בנין עדי עד, קשור של קיימא,
ודודות ישורין וմבורכים אמן